

ЗМІСТ

Пролог	5
Розділ 1. Повернення.....	18
Розділ 2. Усвідомлення.....	53
Розділ 3. Міркування	89
Розділ 4. Знайомство	120
Розділ 5. Зіткнення	149
Розділ 6. Перемовини.....	182
Розділ 7. Рідня.....	210
Розділ 8. Блеф	241
Розділ 9. Помста	272
Розділ 10. Прощання.....	302
Розділ 11. Пошлюбини	332
Епілог.....	362

ПОВЕРНЕННЯ

До Інституту шляхетних дівчат мене привезли вранці, але не на світанні, а під час сніданку. На думку магів, які мене воскресили, так спокійніше.

— Витріщатися, звісно, будуть, — авторитетно заявив огрядний приземок, якого шанобливо називали ек'є магом-дизнавачем вищого рангу. — І плітки вмить рознесуть. Але в тебе залишиться трохи часу оговтатися.

Я не стала нехтувати попередженням, ретельно замаскованим у його причесаній промові, і старанно оговтувалася. Поки що це полягало в роззиранні й намаганні збагнути, де саме я опинилася.

Зі всього виходило, що місцинка ця доволі занудна. Мене провели в середній за розмірами дортуар, де одне навпроти одного вишикувалися дванадцять ліжок — дерев'яних, вузьких і таких міцних, щоби прослужили кілька століть. Елефанта таке ліжко, може, і не витримає, а баранчика середнього розміру — легко. Навіть якщо той усіма чотирма копитцями залізе на біле простирadlo й танцюватиме там лайт-джигу.

До кожного ліжка притулилася шафка на три відділення — так само дебела та неоковирна. Мабуть, для особистих речей інституток. На жодній із шафок я не побачила замка — чи то статут закладу забороняв їх, чи то тут узагалі не крадуть. Я була готова побитися об заклад, що перший варіант імовірніший. Люди — і не крадуть? Пф-ф, та я радше повірю в чесних чиновників і безкорисливих некромантів!

Біля однієї стіни височів велетенський гардероб. Його надмірність і незграбність одразу мене причарували. Імовірно, саме там висить верхній одяг усіх тутешніх мешканок. Ну, а за потреби туди ще можна заховати загін коханців. Я підійшла до нього, дорогою осудливо глянувши на світло-коричневі шпалери у дрібну квіточку, які прикрашали стіни (доволі сумнівна прикраса, як на мене), розчинила навстіж дверки: так і є, одяг — і жодних тобі коханців. Мабуть, теж снідають. Коханці — вони такі:

вчасно не погодуєш — і ніякого кохання, лише клопоту повна шафа.

Збайдужівши до гардероба, я знову поглянула на ліжка. Неприємну білість одного з них руйнувала чепурно складена темно-синя форма — сукня з тонкої вовни. Судячи з усього, вона була призначена для мене. Що ж, гаразд. Крій сукня мала так само тоскний, як і все навколо, єдиною її перевагою було те, що можна легко вдягнутися без сторонньої допомоги. І зачіска до неї личитиме гладенька й зализана. Либонь, саме такі статут наказує мати інституткам. Ну й гаразд, я демонія слухняна, якщо обставини не вимагають іншого. Скручу волосся у вузол, хоча навіщо так спотворювати себе — гадки не маю.

На дюжину інституток у спальні було одне дзеркало — величезне, від підлоги до стелі, та все ж однісіньке. Мабуть, уранці, щойно пролунає сигнал, біля нього купчиться юрба дівчат, одначе зараз усі на сніданку, отож я мала змогу спокійно підійти й роздивитися нове тіло — без поспіху, розважливо.

Добре. Не ідеально, але добре. На цьому обличчі можна намалювати будь-що: хоч святу незайманку, хоч підступну спокусницю. Та й тіло в чудовому стані: молоде, гнучке, спритне. Не сподобається хіба прихильникам пухких форм, які в Геліополі вважали канonom вроди. Та де зараз той Геліополь? Провінція, та й годі.

Щоправда, руки й ноги в тіла слабкуваті. Поки що можна підладнати магією, а потім... потім його або змінить інше, або не буде що змінювати. Так чи так своє відслужить.

Я заплющила очі, провела долонею по наполірованій рамі, лак на якій уже почав тріскатись, але ще рік-два протримається без ремонту, і прислухалася до внутрішніх відчуттів. Чужа душа, як і чуже тіло, ще трохи муляла. Так завжди трапляється, це нічого. За тиждень приносяться. Я знову розплющила очі, усміхнулася... стоп, а тут доведеться повправлятися. Усмішка якась надто паскудна, людям таке не до вподоби. Розслабилася, випускаючи на поверхню колишню власницю тіла. А ну, дівчинко, усміхнися, як звикла! Тепер насупся. Здивуйся, злякайся – покажи мені всі свої емоції!

Отакої. Яюсь усе невесело. Переляк вдається якісно й без напруги, а все інше... Наче дівка в господині кролів покрала й боїться, що зловлять. Чому б це, цікаво?

Злиття з незнайомою душею – процес тривалий і, відверто кажучи, не безболісний. Тому зазвичай демони обирають когось, із ким заздалегідь заприятелювали. Подейкують, ніби ми робимо це із природної злостивости й ненависти до роду людського, аби занепастити того, хто нам довірився. Буцім людині це завдасть більшого болю, а ми з того радітимемо. Проте реальність значно банальніша: люди – це їжа.

Набагато простіше їсти страву, коли знаєш, із якими столовими нарядями до неї підступити. А ненавидіти свій хліб насущний... ні, хоча у світі й багато збоченців, та я ще не стикалася із настільки безумним мисленням.

Цього разу мені не пощастило: людина дісталася геть незнайома, та ще й мертва, яку підняв некромант за рештки душі. А некромант дужий, сволота... Я зіщулилася, згадуючи силу ментальної хватки Шантона дее Брайдара та його спокійний, байдужий погляд. Деякі люди зовсім не їстівні, ба більше, вони самі здатні зжерти тебе й не вдавиритися. Світ аж занадто розмаїтий у своїх відхиленнях.

Так чи інак, а щоби видобути інформацію з пам'яті моєї людини, доводилося напружуватися і копірситися у спогадах, нагромаджених надто хаотично, — нормальний стан для душі, котра вже намагалася відлетіти й силоміць була повернута в тіло. Спогади цієї панянки ще не стали моїми, поки що вони скидалися на купу сувоїв, гамузом навалених на письмовий стіл. І щоби прочитати їх усі, знадобиться чималенько часу.

Я підчепила останній зі спогадів і вп'ялася в нього поглядом. Група дівчат у формених сукнях: сміються, жемонять, тицяють пальцями вниз — туди, де лежу я. Щойно закінчився дощ, на доріжках саду виблискують калюжі — в одну з них я і впала після спритно підставленої підніжки та додаткового стусана у спину.